

POWABIĆ (9) *vb pf*

o jasne, a pochylone.

inf powabić (2). ◇ *fut 3 pl* powabia (1). ◇ *praet 3 sg m* powabił (3). ◇ *3 pl m pers* powabiali (1). ◇ [con 3 sg m by powabił.] ◇ *impers con* by powabi(o)no (1). ◇ *part praet act* powabiwszy (1).

Sł stp, Cn brak, Linde także XVII w.

Zachęcić, nakłonić, namówić, sprowokować; provocare Mącz [w tym: kogo (3)] (9) : Ieśli (mowi) nieprzyjaciele powabia nas mówiąc: Podźcie do nas: tedy poydziemy PowodPr 57.

powabić [do kogo], do czego (1): ále gdzieby go [dworzanina] do czego powabiono/ á onby thám w tym/ nic nie rozumiał: rádżę áby co naybárziej s tego íchodził GórnDworz N4v. Cf [powabić do kogo czym].

[*powabić do kogo czym: GrzegŻarnPos 1597 309 (Linde) cf Szereg.*]

powabić na co (1): Y tráfiło się że Appollinará iuż ítárego Kátholicy ná dyfputacyą powabili. SkarŻyw 119.

powabić dokąd [= do pójscia gdzie] (2): powabił go [Aleksander Nektanabusa] w nocy nád ieden przekop áby gwiazdy róspowiedał. BielKron 123. Cf powabić z sobą dokąd.

powabić z sobą dokąd (1): dziawączką thą o kthorą mv vyną dayą wdąbnye do gvmna ífoba powabywffi. Tham vczinek czielieífny ínya yeíth vczynyl. LibMal 1544/88.

Zwrot: »małym paluszkiem powabić« = łatwo kogoś nakłonić (1): Provocare minimo, subaudi digito Mąłym palufzkim kogo powabić. Mącz 505b.

[*Szereg: »pobudzić a powabić«: Dla czegoż ínfzego Bog wízechmogący dał nam te doczeńne dobrá/ iedno áby nas do prawdziwey znáiomóści íwoiey pobudził/ á do siebie tymi dobrámi íwymi powabił GrzegŻarnPos 1597 309 (Linde).]*

a. *Wyzwać na pojedynek (3) : [Wśiadźy ná koń powabił Rycerzá onego/ Ktory iák Lew ryczący íkoczył wnet do niego PaprGniazdo 700.]*

[*powabić o co: przeto [Samuel Zborowski] wziął to [podjęcie wyzwania przez Karwata, sługę Jana z Tęczyną] íobie zá despekt/ y Tęczynískiego o to powabił/ á íludze z tym Kárwatem czynić kazał. BielKron 1597 707.]*

Zwroty: »na pojedynek powabić« (1): Ale Krolu nie igráć/ nie kuglowáć ítroynie/ Chcezfli ábyś zwycięftwo otrzymał ná woynie. [...] Ale ná poiedynek powabić rownego/ Y dodać íwoim fercá żołnierzom śmiáłego. Íáko Scipio czynił w Afryce mężnemu Annibalowi KmitaSpit A4v.

»powabić na rękę« [w tym: cum inf (2), dokąd (1)] [szyk zmienny] (2): powabił ná rękę Debreás Skánderbegá íam ínim czynić/ bárzo rad to vczynił. Gdy íie podkáli Debreás drzewcem/ Skánderbeg roháthyną vderzyli wfię BielKron 252, 242; [Ktoby też kogo na rękę powabił, srodze karan być ma. UstWojsk 1525/156].

Synonimy: nakłonić, namówić, ponieć, wzbudzić; a. wyzwąć.

Formacje współrdzenne cf WABIĆ.

Cf POWABIENIE, POWABIONY